

Gentilment m'oferí el braç...

parlar-me poc. Semblava com si tot ell es lliurés a la dansa amb una unció estranya. No vull negar-te que el seu posat m'enutjava. Em feia l'efecte que em prenia com un instrument del seu plaer, sense fer gaire cas dels meus atractius personals.

Després... després seguirem dansant. Ja no s'apartà de mi en tots els dies de la festa. Ballà solament amb mi. Això representava un honor que m'afalagava extraordinàriament i les hores varen passar alades, fugisseres. Vàrem intimar. Jo li contava els fets més notables que m'havien passat en la meua vida de col·legiala a França. No et negaré que únicament li explicava aquelles coses que més podien afavorir l'opinió que podia formar-se de la meua persona. Ell em parlava de la seva carrera d'arquitecte, que tot just ara ha acabat. Amb paraules apassionades em deia els seus projectes artístics, els seus somnis de joventut, covats en l'estudi i en la reflexió; jo li feia preguntes malicioses respecte les dones que segurament havia estimat, i potser, en algun moment, va escapar-se'm la punta d'una gelosia que insistentment se'm clavava al cor.

La darrera nit de festa va acompanyar-nos a casa. El llustre del dia naixent s'havia estès pel cel. De la quietud del camp en pujava una sentor forta i agre que embaumava l'aire i sentia una llangor als membres i una dolça son s'enganxava a les meves parpelles. Les darreres notes de l'últim vals encara sonaven esmortuïdes en la meua memòria.

L'oncle Joan, amb una discreció que no

li suposava, s'havia assegut al costat del xòfer amb l'excusa de cercar millor la fresca del matí. Ell i jo anàvem dins del cotxe. Va parlar-me d'amor, dels seus afanys per cercar una muller que compartís amb ell la duresa de la vida. Les seves paraules eren plenes d'emoció i li sortien trencades de la boca. Va agafar-me la mà i va dir-me si podria donar esperances a la seves il·lusions. Jo no sabia què respondre-li. Per altra banda, el cotxe corria molt i interiorment renyava el xòfer per la seva pressa a

Després... després seguirem dansant...

anar a jòc. Hauria volgut que aquest viatge s'hagués perllongat indefinidament.

Poc abans d'arribar a casa, li vaig dir que ja ens veuríem a Barcelona i que les seves proposicions eren massa serioses per a contestar-les a vuitanta per hora. Ell va riure amb suavitat.

Un cop arribada a la meua cambra, vaig esbatar els balcons que donen a una galeria coberta, de cara a llevant. Em sentia trasbalsada. L'aire de la matinada era fresc. El sol maldava per sortir entre uns nuvolets de color de rosa. Els estels empal·lidien per moments. Dels galliners pròxims en pujava la fressa d'un joiós despertar i els camps i els horts veïns verdejaven sota la celística.

M'estimava de debò? Jo l'estimava a ell? No era pas tot plegat una cabòria passatgera, filla de l'ambient amable de l'envelat?... Aquest dubte em martiritzava i encara em martiritza. Tinc por que tot no sigui res més que l'encís de l'envelat que ha

trastocat els nostres sentits fins el punt de fer-nos creure en un enamorament ràpid, com en les novel·les sentimentals.

L'encís de l'envelat!... Còm no sentir-lo, estimada amiga, si és tan diferent del què fins ara havia vist!... Aquella música, aquell devesall de colors, aquell estovament dels nervis, aquella sensació de joventut i d'alegria!...

Tinc por que un cop trasplantats a Barcelona no siguem ja els mateixos. Tinc por que la grisor de cada dia s'entafori en la nostra ànima i s'empari d'aquesta il·lusió, nascuda dintre un ambient de joia, i la malmeti per sempre més.

Amb tot, sóc feliç. Sento néixer en mi una espiritualitat estranya que em fa estimable tot el món. Amo la vida, que és tan bella, i m'enterneixo, sense motiu aparent, per moltes coses que abans em semblaven menyspreables.

No sé dir-te tot el què passa per mi. Recordo unes paraules llegides en una novel·la que ja tenia oblidada: «Le bonheur est la chose du monde, la plus difficile à

Va agafar-me la mà i va dir-me...

exprimer avec les mots». La felicitat no té paraules seves i li costa qui-sap-lo de manllevar-ne d'altres per a fer-se entendre.

Contesta'm ben aviat. Digues-me sincerament el què et sembla del què acabo de contar-te i sobretot, benvolguda Faustine, aconsella'm.

Afectuosament teva,

EUGÈNIA

Per la transcripció

E. SARROCA (XIXU)

(Dibuixos de J. Margenat)